

Bestemmelse om Tiden for Lovens Strafftræden skal jeg mellem anden og tredje Behandling tillade mig nærmere at forhandle med det ærede Udvalg.

Den Bemærkning, som fremkom fra det ærede 2det Medlem for 10de Kreds (Sessen), tror jeg er bleven tilstrækkelig imodgaaet af Udvalgets ærede Ordfører; en Bestemmelse om Baretægtsarrest tror jeg ikke hører hjemme i en Straffelov. Men naar den ærede Landssthingsmand har næret Frygt for, at man skulde anvende Bøien som Baretægtsfængsel for Befalingsmænd, saa tror jeg, at denne Frygt er meget ugrundet; i Lovforslaget staaer nemlig den udtrykkelige Bestemmelse, at Bøiestrafpen kun kan anvendes paa Menige, og Følgen deraf vil være, at denne Slags Arrest, ogsaa naar den anvendes som Baretægtsarrest, kun kan anvendes paa Menige. Man vil i det Hele taget meget nødig anvende Bøien som Baretægtsarrest, men Forholdene, som de ere om bord, kunne være af den Art, at man kan blive nødsaget dertil. Arresterne ombord ere saa snevre og saa indskrænkede og saaledes heligende i Sikket, at det vil være uforvarligt i længere Tid at holde en Mand indespærret der, naar ikke den absolute Nødvendighed byder det.

Den ærede 1ste Landssthingsmand for 9de Kreds (Rasmussen) har udtalt sig om Bestemmelserne i § 199; han har fraraadet at gaa ind paa, hvad der her foreslaas, og tilraadet at blive staaende ved de muggældende Bestemmelser. Jeg skal med Hensyn til denne Udtalelse tillade mig at henvise til de Motiver, hvormed Lovforslaget er ledsaget, og som jo vistnok den ærede Landssthingsmand har gjort sig bekendt med. Det er ganske rigtigt; som den ærede Landssthingsmand yttrede, at de tidligere Love gave enhver Soldat, enhver Krigsmand, som blev dømt en arbitrær Straf, Ret til at forlange sin Forseelse undersøgt og paa kjendt ved en Krigsret; forsaavidt kan man altsaa sige, at den foreslaaede Bestemmelse vil borttage en Ret, som har eksisteret tidligere og give Befalingsmændene en større Myndighed, end de før have været i Besiddelse af. Smibletid skal jeg tillade mig at henvise til, at man i andre Landes mili-

tære Lovgivninger er gaaet den samme Vej og navnlig skal jeg henvise til Bestemmelserne saavel i den svenske som i den norske Straffelov for Krigsmagten; man er der gaaet langt videre, end det er foreslaaet at gaa her. Men det ærede Medlem overser aldeles, hvad der fulgte med den tidligere Tilstand, under hvilken den, der var kjendt en Disciplinærstraf, og som klagede derover, kunde faae Sagen paa kjendt ved Krigsret, og det er, at, naar den Bedkommende saa ved Krigsretten blev befundet skyldig i den Forseelse, hvorfor han var dømt, blev han straffet haardere, end han ellers vilde være bleven, og det stiller ham jo ganske vist en hel Del ufordelagtigere. Her er han derimod, saasnart Straffen naaer en vis Grad, berettiget til at faae sin Sag nærmere undersøgt og paa kjendt ved en Krigsret, og jeg skal desuden gjøre opmærksom paa, at der i dette Lovforslag indeholdes en stor Betyggelse mod Misbrug af Befalingsmænds Straffemyndighed; jeg skal med Hensyn hertil henvise til Bestemmelserne i § 31, hvor det hedder:

„Den, som belægger nogen Undermand med Straf, uagtet Myndighed dertil ikke tilkommer ham, eller overskrider Grændserne for sin Straffemyndighed, eller i Dvrigt ulovlig lader nogen Straf fuldbyrde, eller paa anden Maade misbruger sin Myndighed til Undermænds Forurettelse ved Afstraffelse eller Fængsling, skal, saafremt han ikke efter den borgerlige Straffelov har forskyldt større Straf, anses med Fængsel eller med Embeds eller Bestillings Fortabelse.“ Det er vistnok en saa alvorlig Straffebestemmelse, som der er fastsat, at jeg tror, at man derved kan være meget betrygget for Misbrug af den Befalingsmand ved § 199 tildekte Myndighed. Men ogsaa et andet væsentligt Hensyn har ganske vist gjort sig gjældende ved denne Paragraphs Affattelse, nemlig det, at man ikke for den allerringeste Tjenesteforseelse skal blive nødsaget til at rekurere til et saa vidtloftigt Apparat som en Krigsret. Man er jo i mange Retninger af Besparselshensyn gaaet meget vidt i Indskrænkningen af Befalingsmænd og øvrige Embedsmænd ved Hæren. Saaledes er ogsaa Antallet af Auditører indskrænket til det Allernødvendigste, og Befalingsmændene have